

na statku zaměstnané, že však za to může proti zamýšlenému přidělu půdy do drobného pachtu dle § 63 namítati, že není v místě naléhavé potřeby po půdě vůbec, resp. že osoby o přiděl se hlásící nepatří k těm, jimž dle předpisu zákona může býti půda dána v pacht.

Rovněž přiznáno právo vlastníka, činiti námitky v tom směru, že buď příkazem ve smyslu 1. odst. § 63 vůbec, anebo výměrou půdy, jak byla pozemkovým úřadem určena, zájmy výroby na těch kterých hospodářských celcích jsou ohroženy.

Námitky v těchto ohledech vznesené rovněž jakož i námitky, které by popíraly, že jde vůbec o statek zabraný, musí úřad pozemkový podrobiti svému přezkoušení a rozhodnutí. K tomu cíli musí způsobem řádným si opatřiti potřebný materiál skutkový a to pokud nejde o momenty, jež jsou všeobecně známy, za spolupůsobení zúčastněné strany, které musí býti zachováno právo slyšení.

V případě konkrétním tohoto požadavku zákona nebylo dbáno. Pozemkový úřad přikročil k ustanovení nové výměry půdy, která má býti dána v drobný prozatímní pacht, bez předchozího jednání se stranou pouze na základě udání poradního výboru v Cerhovicích, jehož vývody vzal za své.

Tím zbaven byl stěžovatel možnosti stanovisko své ve směrech shora uvedených zastávat již v řízení správním a dojíti příslušného vyšetření okolností rozhodných a uvážení jich již v naříkaném rozhodnutí, takže mohl přednésti námitky své shora pod č. 1—3 uvedené, kterými má býti dokázáno, že tu není již podmínek pro další přiděl půdy od statku hořovického a obsahující četné nové údaje faktické, teprve ve stížnosti na nejvyšší správní soud.

Tento tribunál nemůže však vzhledem k § 6, odst. 1 zák. o správ. s. tyto okolnosti sám co do jejich správnosti oceňovati nebo sám v první instanci o námitkách těchto rozhodovati, nýbrž musí řízení dle odst. 2 tohoto předpisu jako vadné a neúplné zrušiti, aby úřad žalovaný řízení ono ve směrech, kde zůstalo neúplné, doplnil a při tom straně podal příležitost, aby to, co přednesla ve stížnosti na nejvyšší správní soud, uplatnila již v pořadí instančním.

Bylo proto naříkané rozhodnutí dle § 6 zák. o správním soudě zrušeno.

Č. 777.

Ochrana nájemníků: Zvýšení nájemného až do 20 proc. nájemného, které bylo smlouveno 1. srpna 1914, nepodléhá vůbec svolení úřadu (§ 8, odst. 1 zák. ze dne 8. dubna 1920 č. 275 sb. z. a n.).

(Nález ze dne 21. března 1921 č. 3188.)

Věc: Anna Č. v Žižkově proti nájemnímu úřadu v Žižkově o zvýšení nájemného.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím bylo uznáno, že se stěžovatelce povoluje 20 proc. zvýšení nájemních činží proti stavu nájemného z r. 1914 z bytů v jejím domě č. p. 50 v Žižkově.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nejvyšší správní soud toto:

Stěžovatelka tvrdí, že k nájemnímu úřadu podala žádost o povolení ke zvýšení nájemních činží o 40 proc. nad nájemné z r. 1914 a vytýká, že žalovaný úřad, povoliv jí pouze 20 proc. zvýšení, nevyčerpal její žádost a neuvedl také důvody, pro které žádosti její co do dalšího 20 proc. zvýšení nájemného nevyhověl. Námitka tato nemá ve spisech opory. Žádost stěžovatelčina domáhá se výslovně jen připuštění zvýšení nájemného o 20 proc. nad činží z r. 1914 a žalovaný úřad neměl příčiny rozhodovati o značnějším zvýšení nájemného, nežli o jaké bylo žádáno. Po této stránce jeví se tudíž stížnost bezdůvodnou.

Avšak žalovaný úřad neměl rozhodovati ani o žádosti, aby přiznáno bylo zvýšení nájemného o 20 proc. Odst. 1 § 8 zákona ze dne 8. dubna 1920 čís. 275 sb. z. a n. ustanovuje totiž, že nájemné i s vedlejšími poplatky z bytů smí se zvýšiti na d 20 proc. nájemného, které bylo smlouveno 1. srpna 1914, jen se svolením úřadu. Z toho zřejmě plyne, že zvýšení nájemného až do 20 proc. nepodléhá vůbec svolení úřadu, a že kompetence úřadu počíná teprve tehdy, když někdo žádá o zvýšení nájemného na d 20 proc. Poněvadž — jak výše uvedeno — stěžovatelka obmezila svoji žádost na povolení pouze 20 proc. zvýšení nájemného, nebyl žalovaný úřad příslušným, aby zvýšení nájemného v této míře povoloval, nýbrž měl žádost stěžovatelky odmítnouti.

Že tak neučinil, v tom spočívá porušení zákona v předpise svrchu citovaném a musilo proto naříkané rozhodnutí býti zrušeno po rozumu § 7 zákona o správním soudě.

Č. 778.

Zabírání bytů: * Nájemník nastěhoval se (§ 2, odst. 1, věta 2. zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n.) do najatého bytu již tehdy, když dopravil do bytu toho svoje zařízení, byť ještě v bytě nebydlel.

(Nález ze dne 21. března 1921 č. 3370.)

Věc: Dr. Bohumil S. a soudr. v Praze proti nájemnímu úřadu v Praze o zabránění bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: — — — — —

O stížnosti uvažoval nejvyšší správní soud takto:

Naříkané rozhodnutí opírá se o ustanovení § 8, č. 6 zákona ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n., vycházejíc z předpokladu i stížností doznatého, že byt, o který jde, pronajat byl stěžovateli Hugonu W. bez schválení obce (společného bytového úřadu). Stěžovatelé stojí na stanovisku, že schválení toho nebylo vůbec zapotřebí, poněvadž nájemní smlouva o byt ten uzavřena byla dne 31. října 1919, tedy ještě před účinností zákona ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n., jehož § 2 teprve stanovil povinnost oznámiti zamýšlený pronájem. Žalovaný úřad uznává, že smlouva nájemní uzavřena byla před účinností cit. zákona, má však za to, že pro-